

© Consiliul Europei/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului Europei (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea. Pentru mai multe informații, a se vedea referințele cu privire la drepturile de autor de la sfârșitul acestui document.

© Council of Europe/European Court of Human Rights, 2013. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court. For further information see the full copyright indication at the end of this document.

© Conseil de l'Europe/Cour européenne des droits de l'homme, 2013. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour. Pour plus renseignements veuillez lire l'indication de copyright/droits d'auteur à la fin du présent document.

Notă de informare privind jurisprudența Curții Nr. 154

Iulie 2012

X c. Finlandei - 34806/04

Hotărâre 3.7.2012 [Secția IV]

Articolul 8

Articolul 8-1

Respectarea vieții private

Administrarea forțată a medicamentelor într-o instituție psihiatrică: *încălcare*

Articolul 5

Articolul 5-1-e

Persoanele alienate mintal

Internarea forțată într-o instituție psihiatrică: *încălcare*

În fapt – Reclamanta, pediatru de profesie, a fost arestată în octombrie 2004 în cadrul unei proceduri penale pornite împotriva ei pe motiv că aceasta ar fi ajutat o mamă să-și sustragă fiica din grija serviciilor sociale. Instanța a dispus internarea reclamantei într-o instituție psihiatrică, unde un medic, după ce a examinat-o timp de două luni, a ajuns la concluzia că reclamanta suferea de o tulburare delirantă și că toate condițiile în favoarea unei internări forțate erau reunite. În februarie 2005, Comisia de Psihiatrie Criminală a Autorității Naționale pentru Afaceri Medico-legale a dispus, în baza avizului medicului, internarea forțată a reclamantei. Instituția a început să-i administreze prin injecții medicamente pe care aceasta refuza să le ia pe cale orală. Reclamanta a fost eliberată din spital abia în ianuarie 2006 iar tratamentul său s-a încheiat oficial în luna iunie din același an. Reclamanta a contestat în zadar în fața autorităților naționale internarea sa și administrarea forțată a medicamentelor.

În drept – Art. 5 § 1: Decizia inițială de a interna în mod forțat reclamanta a fost adoptată de un organ administrativ independent cu expertiză juridică și medicală. Această decizie s-a bazat pe o examinare psihiatrică aprofundată, efectuată într-o instituție psihiatrică de către un medic care nu a participat la luarea acestei decizii. Procesul decizional a respectat, în orice moment, procedurile prevăzute de dreptul intern iar Legea cu privire la sănătatea mintală a fost suficient de clară și previzibilă în acest sens. Cu toate acestea, legea ar fi trebuit, în egală măsură, să asigure protecție persoanelor împotriva unei privațiuni arbitrare de libertate și securitate. În timp ce internarea inițială a reclamantei nu a fost problematică deoarece fusese ordonată de o instanță specializată independentă în urma unei examinări psihiatrice și putea fi contestată în fața unei instanțe, garanțiile contra caracterului arbitrar erau inadecvate în ceea ce privește continuarea internării forțate a reclamantei. Și anume, nu a fost efectuat niciun aviz psihiatric independent, întrucât ambii medici care au decis să prelungească internarea reclamantei făceau parte din instituția psihiatrică în care aceasta era deținută. În plus, conform dreptului finlandez, reclamanta nu putea să conteste în fața instanței necesitatea prelungirii internării, deoarece examinarea periodică a acestei chestiuni avea loc odată la șase luni la inițiativa autorităților naționale competente. Procedura prevăzută de dreptul intern nu oferea deci garanții adecvate contra arbitrariului.

Concluzie: încălcare (în unanimitate).

Articolul 8: Orice intervenție medicală împotriva voinței unei persoane constituie, în principiu, o ingerință în viața sa privată, și anume în dreptul acesteia la integritate fizică. O asemenea ingerință poate fi justificată dacă este în conformitate cu legea, dacă urmărește un scop legitim și dacă este proporțională. Legea litigioasă în speță nu ridică probleme din punct de vedere al accesibilității și previzibilității. Cu toate acestea, art. 8 cere, printre altele, ca legea să fie compatibilă cu principiile statului de drept, ceea ce înseamnă că, în materie de administrare forțată a medicamentelor, dreptul intern trebuie să ofere o anumită protecție contra ingerințelor arbitrare. În virtutea Legii cu privire la sănătatea mintală, medicii responsabili de tratarea unui pacient pot decide asupra tratamentului administrat, indiferent de voința pacientului, iar deciziile lor nu sunt susceptibile contestării. Totuși, având în vedere seriozitatea administrării forțate a medicamentelor, Curtea consideră că legea care autorizează acest lucru trebuie să ofere garanții adecvate contra arbitrariului. În speță, astfel de garanții lipseau: decizia de a interna reclamanta în mod forțat a inclus o autorizație automată în favoarea administrării forțate a medicamentelor în cazul în care aceasta ar fi refuzat tratamentul. Deciziile aparțineau exclusiv medicilor responsabili de tratarea reclamantei și nu erau susceptibile contestării. Reclamanta nu dispunea de niciun remediu prin care ar fi putut să ceară unui judecător să se pronunțe asupra legalității sau proporționalității măsurii, sau să pună capăt acesteia. Respectiv, ingerința în cauză nu era „conformă cu legea”.

Concluzie: încălcare (în unanimitate).

Articolul 41: EUR 10,000 pentru daune morale; cererea pentru daune materiale respinsă.

(A se vedea, de asemenea, [*Herczegfalvy c. Austriei*](#), nr. 10533/83, 24 septembrie 1992)

© Consiliul European/Curtea Europeană a Drepturilor Omului
Redactat de către Grefă, acest rezumat nu obligă Curtea.

Apăsați aici pentru a accesa [Notele de informare privind jurisprudența Curții](#)

© Consiliul European/Curtea Europeană a Drepturilor Omului, 2013.

Limbile oficiale ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt engleza și franceza. Prezenta traducere a fost realizată cu sprijinul Fondului Fiduciar pentru Drepturile Omului al Consiliului European (www.coe.int/humanrightstrustfund). Ea nu obligă în niciun fel Curtea, care, de altfel, nu își asumă răspunderea pentru calitatea acesteia. Traducerea poate fi descărcată din baza de date HUDOC a Curții Europene a Drepturilor Omului (<http://hudoc.echr.coe.int>) sau din oricare altă bază de date în care Curtea a făcut această traducere disponibilă. Traducerea poate fi reprodusă în scop necomercial, condiția fiind ca titlul cauzei să fie citat în întregime, împreună cu referirea la dreptul de autor menționat anterior și la Fondul Fiduciar pentru Drepturile Omului. Dacă intenționați să folosiți vreun fragment din această traducere în scop comercial, vă rugăm să contactați publishing@echr.coe.int.

© Council of Europe/ European Court of Human Rights, 2013

The official languages of the European Court of Human Rights are English and French. This translation was commissioned with the support of the Human Rights Trust Fund of the Council of Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). It does not bind the Court, nor does the Court take any responsibility for the quality thereof. It may be downloaded from the HUDOC case-law database of the European Court of Human Rights (<http://hudoc.echr.coe.int>) or from any other database with which the Court has shared it. It may be reproduced for non-commercial purposes on condition that the full title of the case is cited, together with the above copyright indication and reference to the Human Rights Trust Fund. If it is intended to use any part of this translation for commercial purposes, please contact publishing@echr.coe.int.

© Conseil de l'Europe/ Cour Européenne des Droits de l'Homme, 2013

Les langues officielles de la Cour Européenne des Droits de l'Homme sont le français et l'anglais. La présente traduction a été effectuée avec le soutien du Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme du Conseil de l'Europe (www.coe.int/humanrightstrustfund). Elle ne lie pas la Cour, et celle-ci décline toute responsabilité quant à sa qualité. Elle peut être téléchargée à partir de HUDOC, la base de jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme (<http://hudoc.echr.coe.int>) ou de toute autre base de données à laquelle HUDOC l'a communiquée. Elle peut être reproduite à des fins non commerciales, sous réserve que le titre de l'affaire soit cité en entier et s'accompagne de l'indication de copyright ci-dessus ainsi que la référence au Fonds fiduciaire pour les droits de l'homme. Toute personne souhaitant se servir de tout ou partie de la présente traduction à des fins commerciales est invitée à le signaler à l'adresse suivante: publishing@echr.coe.int.